

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ

Για την Ελλάδα Δρ. 10. — Για το Εξωτερικό Φρ. χρ. 10.

20 λεπτά το φύλλο λεπτά 20

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ: Στα κίβκια της Πλατείας Συντάγματος, Ομόνοιας, Υπουργείου Οικονομικών, Σταθμού Τροχιόδρομου (Οφθαλμιατρείο), Βουλής, Σταθμού υπόγειου Σιδηρόδρομου (Ομόνοια), στο καπνοπωλείο Μανωλακάκη (Πλατεία Στουρνάρα, Βεσσαρεία, στα βιβλιοπωλεία «Εστία» Π. Κολάρου και Σακέτου (δόδος Σταδίου, αντίκρυ στη Βουλή).

Η συνδρομή πληρώνεται μισοστά κ' είναι ενός χρόνου πάντα.

Τα πουλιά ύστερα απ' την τρομερή φοβέρα του βασιλιά τους σπώπνε κμάτως, αφήνουν τα βρίζολογύματα κ' εϊρηνικά άνόχλητα επλήρωσαν τον γάμον».

Τώρα ως κοιτάζουμε πώς τελειώνει ή 'Αθηνώ-
τιχη παραλλαγή. Μετά το λόγο της περισσότερας ο
κόρακας νεροπιασμένος έφυγε απ' τη μέση κ' εϊτύς
ή πάπια άρχινάει να βρίζη το σμυρίλιο. Ο σμυρί-
λιος άπαντώντας βρίζει και φοβερίζει την πάπια.
'Η πάπια βγίνει για δεύτερη φορά στη μέση και
λέει πως δε φοβάται γιατί έχει «εις βοήθειαν»
«πλήθος πολών» «εϊν το γένος της». Ο σκορδαλός
άκούγοντας τα λόγια της πάπιας καθίζει κόντα
της και την παϊνούει κ' ύστερα άρχίζει να κατηγο-
ράη τα πουλιά εκείνα που περφηρανεύονται για το γέ-
νος τους και λέει πως δέν τά φελάει τίποτες ή εϊγέ-
νεια, όταν δέν θέλη άλλο πλήθος των όρνέων να
τους όποκίωθη. Μι τα λόγια αυτά του σκορδαλού
τά διάφορα όρνια καθώς ήταν μεθυσμένα από την
χαράν του οίνου άρχίζουν να βρίζουν το σμυρίλιο
και να καταδικάζουν κι όλο τάρχητολόι κι αυτόν
άκόμα τον βασιλιά, τον άετον τον μέγαν, λέγοντας
πως είναι άδικος, κ' έπαινούν απ' την άλλη μεριά το
σκορδαλό και τον κάνουν άφέντη ώστε σόι πάντες να
τον βλέπουνε και να τον προσκυνώνε». Ο άετός σαν
άγροίκησεν όλα αυτά θυμώνει κι άγριεύει. Τότε
μιλάει ο γέρανικος προς τον βασιλιά άπάντων των
όρνέων καθώς κ' έπειτα παλι ό μιλάειφρος, ό περσί-
της, και το ξιφιτέρι, συμβουλευόντας τον ήτι χρειάζεται
να κάνει την προπούμενη παιδείη γιατί άλλως
χάνει τη βασιλεία. Τότε ό άετός στέλνει το ξιφιτέρι
να του φέρη μπροστά του την πάπια και τον σκορ-
δαλόδν άντάμα. Τά όρνια όμως ζήμονισκίμενχ διώχνουν
το ξιφιτέρι χωρίς να μπόρουν να κάνει τη διαταγή
του άετού. Τότε ό βασιλιάς των πουλιών κακισμένος
και καταθυμαμένος μαζί με τους σουβλάτωρες του
δράμει «κατά τά όρνεα». Αρχίζει φοβερός πόλεμος
και κρούει ό άετός το γέρανικο, ό περσίτης την πάπ-
πια, ό μιλάειφρος την όρνιθα, ό γέρανικος το λούπη,
το ξιφιτέρι, τάρτύκι, ό σκορδαλός, το σμυρίλιο, ενώ
τά διάφορα άλλα πουλιά σκροπίζονται δώθε και
κειθε, σε γαλούς, σε δάση, σε λίμνες, σε παλάτια.

↑ Η συνέχεια στο άλλο φύλλο.

ΝΙΚΟΣ Α. ΒΕΗΣ

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

Κ Α Ι

ΠΡΑΜΑΤΑ

ΥΣΤΕΡΑ

άπό τα μνημόσυνα και τα συλλαλητήρια και
τις αντιβασιλικές μπουρμπουλήδρες του Παυ-
λόπουλου και του Φαρδούλη, έρχεται ή επα-
νάστασι της 'Αμαλιάδας να μας πείσει ότι
λίγο άκόμα και οι Βουργάροι έξοντάνονται.
Οι 'Αμαλιάδτες ή 'Αμαλιάτες — καθώς
τους γράφουν οι φημερίδες — σηκώσανε μαύ-
ρες και κόκκινες σημαίες, χωρίς να παραλεί-
ψουνε να σηκώσουν και τάρματα, όχι γιατί
καταισιγράφηκε ή 'Αχιάλο, αλλά γιατί το
'Υπουργείο άποφάσισε να χωρίσει ένα δήμο
της 'Επαρχίας τους σε δύο ή να ενώσει δύο
δήμους σ' έναν. Οι 'Αμαλιάδτες τά τέτια δέν
τά σηκώνουν και γι' αυτό όχι μόνο σηκωθή-
κανε στο πόδι για να έμποδίσουνε την Κυβέρ-
νηση να πραγματοποιήσει την . . . προδοτική
άπόφασή της, αλλά κ' ό βουλευτής τους κ.

οδικάει τον έδγαλε από το σχολείο και τονέ πήρε
μαζί του στο καϊκι.
Ο Μαθιός δούλευε τώρα φχαριστημένα με τον
πατέρα του. Το καϊκι τους, ή «'Ελπίδα», εϊτανε
μικρό, παλιό, κ' έκανε και κάμποσα νερά. Μποριά
εϊχε να δη χρόνια, τα ξύλα του εϊχανε άρχισει να
σαπίζουνε κ' επειδή σπάνια τό καθαρίζανε, ή πρά-
σινη μούχλα δέν τούλιπε ποτέ από τά πλευρά. Τά
παννιά του γιομάτα μπαλώματα και τά σκουινιά
κόκκινα. Σάν εϊτανε καινούρια έκανε και μεγάλα
ταξίδια. Τώρα που πάλιασε δέν εϊτανε πια για με-
γάλα πράματα τό πολύ πολύ ως τη στεριά πή-
γαινε για να φέρη ξύλα: κάποτε έπαιρνε και κανέ-
ναν επιβάτη ή δε ψηφούσε τον κίντυνο.
Κείνη τη μέρα ή «'Ελπίδα» εϊτανε άραγμένη
δίπλα σε μία μεγάλη μπρατσέρα ή μπρατσέρα εϊ-
τανε φρεσκοβαμμένη και τά χτυπητά χρώματα της
λάμπανε στον ήλιο: σκουινιά, παννιά, όλα τά εϊχε
καινούρια και σε νήνοιαθε την άμωφιά της κουνί-
σανε καμαρωτά άπάνω στα ήσυχα νερά. Η «'Ελ-
πίδα» στεκότανε δίπλα της δειλιασμένη. Τούτη δε-
μένη στο μωράγιο με ένα ψιλό σκουινί, κείνη με
μία χοντρη άλωσίδα.
— Καλή πατέρα δε θα βάλουμε και μεϊς Μάν,

στο καϊκι μας για τον καλό το χρόνο; Ναι στην
μπρατσέρα κρεμάσανε το στεφάνι, εϊπε ό Μαθιός
κοιτάζοντας με ζήλεια ένα στεφάνι που κρεμάτανε
στην κορυφή του καταρτιού.
Ο πατέρας του άφωσιωμένος κείνη την ώρα
να κολλήση κάποιο μπαλώμα στο παννί δέν έδωκε
προσοχή στα λόγια του. Ο Μαθιός δέν ξεκολλούσε
τά μάτια του από το στεφάνι και δε χόρταινε να
κοιτάζη κατι τριαντάφυλλα κόκκινα που λές κ' εϊτανε
βουτημένα όλα στο αίμα. Τέτοιο στεφάνι λαχτα-
ρούσε κι αυτός για το καϊκι τους.
— Καλή πατέρα, τί λές; ζήναεϊπε δειλά.
Ο γέρος σήκωσε το κεφάλι του σνενοχωμημένος
γιατί δέν του πήγαινε έμπρός ή δουλειά και του εϊπε.
— Μη βλέπεις τί κάνουνε οι μεγάλοι; αυτοί
έχουνε και τά κάνουνε δε θα γίνουμε εμεϊς ίσα με
αυτούς.
Μά ό Μαθιός που δέν έννοούσε να υποχωρήση
του εϊπε.
— Καλή πατέρα, σάμπως θα τά γράρασουμε τό
στεφάνι; Νά έχω θα γυρίσω από σπίτι σε σπίτι,
θα μαζάψω λουλαφία και θα τή φειάξω.
— Δι ήν ξεφορτώνου με, μωμμάφτισε ό γέρος.
Με μεϊς ό Μαθιός βρέθηκε όξω ζέρεε κατι σπίνια

Φούφας φοβέρισε τον 'Υπουργό των 'Εσπε-
ρικων κως θάν τονε σκοτώσει.
— Θα σε σκοτώσω, κ. Καλογερόπουλε, αν
κάμεις κείνο που άποφάσισες!
— Τι να σου κίμω; του άποκρίθηκε ό κ.
'Υπουργός. Εϊτανε άπαίτησι του κ. Μπουφίδη!
'Η κουβέντα αυτή, θαρρούμε, μπορεί να
σταματοήθει κ' εδω. Περισσότερα σκόλια δε χρειά-
ζονται. 'Η φοβέρα του βουλευτή και ή δι-
κιολογία του 'Υπουργού, τά ξηγουνε όλα —
όχι μονάχα όσα γίνονται στην 'Αμαλιάδα,
αλλά κι όσα γίνονται σ' άλλακαιο τό Ρωμαϊκό,
άκόμα κι όσα γίνονται στη Βουργαρία.
Οι ρήτορες στα πατριωτικά συλλαλητήρια
ξηγουνε τον υπεύθυνο για ναν τάδιώσουνε στο
κεφάλι τη ρητορική τους σαπουνάδα. Μά που
ναν τονε βρήτε; Ο υπεύθυνος χάνεται μέσα
στα όρνόνια λύτερα χρόνια που τά περάσαμε
όλα με φοβέρες Φούφιδων και με άπαίτησες
Μπουφίδων—με βουλευτάδες σατράπες και
με 'Υπουργούς ραγιάδες—με ρήτορες Παυλό-
πουλους και με κηφήνα λαό.
Τίς μαύρες σημαίες οι 'Αμαλιάδτες δέν
τις σηκώσανε ύστερ από τον πόλεμο του 97,
δέν τις σηκώσανε ύστερ από τις σφαγές της
'Αχιάλος: τις σηκώσανε ύστερ από την άπό-
φαση του κ. Καλογερόπουλου. Κι ό κ. Φού-
φας τους δε φοβέρισε τους 'Υπουργούς πως
θάν τους σκοτώσει γιατί μεϊς φέρανε στα ση-
μερνα χάλια, αλλά γιατί δειλήσανε νανακαιο-
δοθηε σε δουλιές της επαρχίας του.
Νά τό Ρωμαϊκό που δουλέψαμε και δου-
λεύουμε σκυλήσια ναν τό κατατήσουμε τέτιο,
και να μας οι υπεύθυνοι, από τον προτό ίσα-
με τον τελευταίο Ρωμό.
ΠΟΙΟΣ
εϊναι ό Βούργαρος μεϊς το εϊπε το «'Αστυ» της πε-
ρασμένης Κυριακής.
«Σοβαρός όλιγόλογος» έχθρός της εϊθυμίας και
της σοβαρότητας: συστηματικώτατος εις την έργα-
σίαν του. Εϊς τίποτε δέν προβαίνει αν δέν τό παρα-
σκευάσει. Τίποτε δέν έπιχειρεί αν δέν τό σχεδιάσει
μέχρι της τελευταίας γραμμής. Κάθε πράξις του
εϊναι άποτέλεσμα μελίτης. Κάθε πράξις του πίπτει
ως όριμος καρπός.
«Οικονόμος όσο παίρνει. Άτιμος και πρόστιχος
(αυτά τά δυό μπορεί νανα και υπερβολικά, αλλά

που εϊχανε λουλούδια. Πήγε παντού, μαζώξε όσα
μπόρεσε, με κόκκινα τριαντάφυλλα στήθηκε άδύ-
νατο να βρη. Σάν ζαναγούρισε στο κ καϊκι ο πατέρα
του εϊχε βγή όξω. Έμεινε λοιπό μόνος, αυτό που
ήθελε κι αυτός, γιατί ό γέρος εϊτανε κάμποσο μουρ-
μοφιάρης: έχυσε χάμο μέσα από το καλαθί που
τά εϊχε τα λουλούδια κι άρχισε σιγά σιγά να πλέκη
τό στεφάνι της πρωτομανιάς: κάποτε κάποτε σή-
κωνε τά μάτια του άψηλά και κοίταζε τά κόκκινα
τριαντάφυλλα της μπρατσέρας που δέν τά χόρταινε.
Σε λίγο το στεφάνι εϊτανε έτοιμο: ό Μαθιός το πήρε
στα χέρια του, το μύρισε και το κοίταζε με προσοχή
απ' όλες τις μεριές. Εϊτανε αλόβηια όμορφο στεφάνι.
'Αν εϊχε και κάμποσα κόκκινα τριαντάφυλλα θα εϊ-
τανε σαν εκείνο της μπρατσέρας. Η έλλειψη αυτή
τονέ πίκραινε: «ός εϊναι, καλό κι αυτό του χρόνου
τό κάνουμε καλύτερο» εϊπε επί τέλους παρηγορόν-
τας ό ίδιος τον έαυτό του.
Καιρός τώρα να τό κρεμάση ή θάλασσα εϊτανε
ήσυχη, τά νερά άκούνητα δίχως την παραμικρή ζα-
ρωματία στην άπανωσιά τους. Την ώρα κείνη ό
ήλιος άναθε πυρκαϊζή πίσω από τό βουνό και τά
σύννεφα με τις κόκκινες ανταύγειες φαινόντανε σε
ματωμένα, ενώ τά νερά τρεμουλιάζανε σε σ' εϊ

